

РЕШЕНИЕ

№ 3497

гр. София, 25.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав,
в публично заседание на 26.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анета Юргакиева

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **6922** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.
Образувано е по жалба на К. Н. Р. срещу Акт за установяване на публично държавно вземане (АУПДВ) № 01 - 6500 /6237 от 04.05.2020 г., издаден от заместник-изпълнителен директор на Държавен фонд „Земеделие“ (ДФЗ).
Жалбоподателят оспорва акта като незаконосъобразен и с твърдения за нищожност по съображения, конкретно изложени в уточнителна молба /л.85/. Поддържа се, че актът не е издаден от компетентен орган, тъй като заместник-изпълнителният директор на ДФЗ не е разполагала с нормативна възможност да упражни делегирани правомощия, а отделно прехвърлянето на правомощия не е било извършено по надлежния ред. На второ място се сочи, че от съдържанието на акта не могат да се установят конкретните юридически факти и фактически констатации, които пораждат волеизявата на административния орган, както и точния смисъл на самото разпореждане. Твърди, че неяснотата в мотивите на акта е до степен, която го прави неразбираем. Поддържа и че разпоредените правни последици се явяват нетърпими от гледна точка на правния ред, тъй като актът задължава към неправомерно поведение, доколкото няма виновно поведение от страна на жалбоподателя, което до обуславя възстановяване на получената финансова помощ. По тези съображения се иска актът да бъде обявен за нищожен. В съдебните заседания жалбоподателят се представлява от адв. Х., който поддържа жалбата.
Ответникът по жалбата – заместник-изпълнителният директор на ДФ“Земеделие“,

чрез процесуален представител, оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства, установи от фактическа страна следното:

Жалбоподателят К. Н. Р. е заявил и одобрен за подпомагане по мярка 10 „Агроекология и климат“ от Програмата за развитие на селските райони 2014-2020, с направление „Поддържане на местообитанията на зимуващите видове гъски и ливаден блатар в обработваеми земи с орнитологично значение“. Подпомагането е заявено за земеделски площи в землището на [населено място], които той е следвало да поддържа и да прилага агротехнически мерки в съответствие си изискванията на мярката.

През стопанската 2016-2017г. жалбоподателят не е заявил за подпомагане площите от предходната година, като едновременно е подал за причините, поради които не може да заяви площите от предходната година – засятите площи с пшеница не попадат в обхвата на слой, предвиден за подпомагане.

С Акт за прекратяване изх. № 01-6500/6237 от 03.09.2018г. е прекратен агроекологичния ангажимент на К. Р.. Актът е бил изпратен на адреса на жалбоподателя и получен на 05.10.2018г. от Е. Б..

Въз основа на акта за прекратяване, който ДФЗ – Разплащателна агенция е открила производство по издаване на акт за установяване на публично държавно вземане, за което жалбоподателят е уведомен с писмо изх. № 01-6500/6237 от 18.12.2018г., и му е предоставена възможност да предостави допълнителна информация. В указания срок, с писмо от 06.02.2019г. жалбоподателят е възразил срещу издаването на АУПДВ. Административният орган е преценил възражението за неоснователно и на 04.05.2020г. заместник-изпълнителният директор на ДФЗ „Земеделие“ П. С. издала оспорения Акт за установяване на публично държавно вземане, а именно изплатена субсидия по направление „Поддържане на местообитанията на зимуващите видове гъски и ливаден блатар в обработваеми земи с орнитологично значение“ за кампании 2015 и 2016г. в размер на 2 894.67 лв. Оспореният АУПДВ е бил получен от жалбоподателя лично на 29.05.2020 г., видно от представеното по делото известие за доставяне /л.75 от делото/.

По искане на жалбоподателя по делото е допусната съдебно-техническа експертиза, по която вещото лице С. К. е дала заключение, че до 2016г. границите на площите, които могат да се заявяват по мярка 10 „Агроекология и климат“, направление „Поддържане на местообитанията на зимуващите видове гъски и ливаден блатар в обработваеми земи с орнитологично значение“ са били по границите на землищата на населените места, при което [населено място] е попадало изцяло в обхвата на тези площи. След месец април 2016г. тези граници са преработени в посока намаляване, като към момента около половината от площта на землището на [населено място] не попада в този слой. Тъй като не е налична по делото информация за парцелите, за които е бил одобрен първоначално поетия ангажимент, и за кадастралните имоти, в които попадат тези парцели, експертизата не е установила дали първоначално заявените от жалбоподателя парцели попадат в обхвата на изключените от слоя площи.

Експертизата е приета без оспорване от страните и съдът я кредитира изцяло като компетентна, обективна и обоснована.

При така установеното от фактическа страна съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена от лице с правен интерес , срещу подлежащ на съдебен контрол акт. Жалбата, в частта, с която акта се оспорва като незаконосъобразен, е просрочена, тъй като е подадена извън установения в чл. 149, ал.1 АПК 14-дневен срок - оспорваният акт е връчен на жалбоподателя лично на 29.05.2020г., а жалбата подадена на 15.06.2020г., видно от датата на пощенското клеймо. Тъй като обаче с жалбата и уточнителната молба /л.78 от делото/ е направено и обосновано и искане за прогласяване нищожност на акта, което съгласно чл.149, ал.5 АПК не е ограничено във времето, същата следва да бъде разгледана досежно наведените доводи за нищожност.

По същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Съгласно чл.162, ал.2,т.8 от ДОПК публични са държавните и общинските вземания за недължимо платени и надплатени суми, както и за неправомерно получени или неправомерно усвоени средства по проекти, финансирани от средства на Европейския съюз, включително свързаното с тях национално съфинансиране, които възникват въз основа на административен акт, включително финансови корекции, надплатен аванс, надхвърлени процентни ограничения, превишени позиции по бюджета на проекта, кръстосано финансиране, както и глобите и другите парични санкции, предвидени в националното законодателство и в правото на Европейския съюз. Събирането на държавните и общинските публични вземания се извършва въз основа на влязъл в сила акт за установяване на съответното публично вземане, издаден от компетентен орган, освен ако в закон е установено друго. Съгласно чл. 166 ДОПК установяването на публичните вземания се извършва по реда и от органа, определен в съответния закон, а ако в съответния закон не е предвиден ред за установяване на публичното вземане, то се установява по основание и размер с акт за публично вземане, който се издава по реда за издаване на административен акт, предвиден в АПК.

В случая с процесния акт е установено публично вземане от категорията на посочените в чл.162, ал.2,т.8 ДОПК.

Н. първо място, неоснователни са възраженията за нищожност на акта поради липса на компетентност на административния орган.

Съгласно чл.20а, ал.4 и 5 от Закона за подпомагане на земеделските производители актовете за установяване на публични държавни вземания се издават от изпълнителния директор на ДФЗ, който може да делегира със заповед тези правомощия на заместник изпълнителните директори и на директорите на областните дирекции на фонда. Видно от т.3 от представената по делото Заповед № 03-РД 2891/23.07.2019г. (л.15) изпълнителният директор на ДФЗ е делегирал на заместник-изпълнителния директор П. С. да издава и подписва актовете за установяване на публични държавни вземания по всички схеми и мерки по директните плащания, за които реда за подаване на заявления за подпомагане е уреден в Наредба № 5 от 27.02.2009 г. за условията и реда за подаване на заявления по схеми и мерки за директни плащания /Наредба № 5 от 2009г./ В чл.1 от посочената наредба са изброени схемите и мерките, за които наредбата определя условията и реда за подаване на заявления за подпомагане, сред които /т.27/ е и мярка 10 „Агроекология и климат“. Следователно, противно на твърденията на жалбоподателя, налице е допустима по закон и валидно осъществена делегация на правомощията по издаване на процесния акт, т.е. спазено е изискването за компетентност на административния орган.

Неоснователни са и твърденията за немотивираност на акт. В акта за установяване на

публичното държавно вземане точно и конкретно са посочени фактическите и правни основания за издаването му. Напълно ясно и разбираемо е волеизявлението на административния орган, както и фактическите констатации /влезият в сила Акт за прекратяване на ангажимента по мярка 10 с изх. № 01-6500/6237 от 03.09.2018г. /, въз основа на които е постановен актът.

Спазени са и административнопроцесуалните правила – жалбоподателят е уведомен за откриването на административно производство по издаване на АУПДВ и му е дадена възможност да изрази становище, което право той е упражнил.

Не се констатира и тежко нарушение на материалния закон, водещо до нищожност на акта.

Видно от чл.3 от НАРЕДБА № 7 от 24.02.2015 г. за прилагане на мярка 10 "Агроекология и климат" от Програмата за развитие на селските райони за периода 2014 – 2020 г. (Наредба № 7/2015г.), едно от направленията, за които се осъществява подпомагане на агроекологични дейности по мярка 10, е „Поддържане на местообитанията на зимуващите видове гъски и ливаден блатар в обработваеми земи с орнитологично значение“. За прилагането на агроекологичните дейности по направлението са допустими за подпомагане земеделски парцели, които с цялата си площ попадат във списък на землищата, в които има местообитания на зимуващи видове гъски съгласно приложение № 1 и специализиран слой на орнитологично значими места, включващ зоните на местообитанията и слоя по чл. 4, ал. 1. Агроекологичните дейности по направлението се прилага за период от пет последователни години. Този срок започва да тече от началото на годината на подаване и на одобрение на "Заявлението за подпомагане", което през първата година на кандидатстване е и "Заявление за плащане". През всяка следваща година до изтичане на срока кандидатите за подпомагане подават "Заявление за плащане". Земеделските стопани възстановяват получената до момента финансова помощ по съответното направление заедно със законните лихви от кампанията на първоначално одобрение до кампанията, за която са установени неспазвания по направлението, както следва: а) до края на третата година – 100 %; б) до края на четвъртата година – 40 %; в) до края на петата година – 20 %; г) след петата година – 10 %.

В конкретния случай жалбоподателят не е подал заявление за плащане през кампания 2017г., макар че изрично е посочил, че се отказва от подпомагане, тъй като площите са попаднали извън допустимия слой. Поради това е бил издаден актът за прекратяване на многогодишния ангажимент. Законосъобразността на този акт е извън обхвата на съдебния контрол, извършван в рамките на настоящото производство, поради което съдът не може да извършва проверка на неговата законосъобразност, след като този акт е влязъл в сила. Влезият в сила Акт за прекратяване на многогодишния ангажимент е формално и достатъчно основание за издаване на последващия акт - АУПДВ, с който да се претендира връщане на получените суми съгласно чл.18, ал.4 от Наредба № 7 от 2015г. , възлизащи съответно на Олв. за първата година от ангажимента /2015г./ и 2 894.67 лв. за кампания 2016г.

С оглед изложеното, съдът не констатира оспореният АУПДВ да е засегнат от порок, който да води до неговата нищожност, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора и с оглед своевременно направеното искане жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати претендираното от ответника юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд – София-град, Трето отделение, 51 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪЛЯ жалбата на К. Н. Р. срещу Акт за установяване на публично държавно вземане №01 - 6500 /6237 от 04.05.2020 г., издаден от заместник-изпълнителен директор на Държавен фонд „Земеделие“.

ОСЪЖДА К. Н. Р. да заплати на Държавен фонд “Земеделие“ сума в размер на 100 лв. /сто лева/ за юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд по реда на АПК в 14 – дневен срок от деня на съобщението, че същото е изготвено.

СЪДИЯ: